

HET SCHIPPERSKINDJE

door JOHANNA BREEVOORT.

J. M. BREDÉE's U. M. — ROTTERDAM.

HET SCHIPPERSKINDJE

DOOR

JOHANNA BREEVOORT.

TWEEDE DRUK

LEEFTIJD 6—8 JAAR.

J. M. BREDEE'S U. M. — ROTTERDAM

HOOFDSTUK I.

HET KINDJE OP DE SCHUIT.

Gonda en Margo waren twee aardige zusjes. Zij woonden in een heel mooi huis. Wanneer zij voor het raam zaten in de breede vensterbanken, konden zij in de havens de schuiten zien liggen. Zoodra die schepen aankwamen, droegen groote sterke mannen alles wat er in geladen zat, doozen, pakken, zakken naar den kant en dan haalden andere mannen, meestal met sleeperswagens den boel weg. Er werden ook weer goederen gebracht, als een schip leeg was, die moesten dan weer netjes in het schip geladen worden.

Gonda en Margo keken graag naar het lossen en laden, zij kenden de meeste werkmannen wel. Beter nog kenden zij al de schippers met hun vrouwen en hun kinderen. Naar de kinderen keken zij het liefst. Daar waren zulke aardige dikkertjes bij, zij wuifden goeden dag tegen Gonda en Margo en de meisjes knikten altijd heel vriendelijk terug. De zusjes wilden eigenlijk ook wel eens heel graag op zoo'n schip spelen, en hadden dit eens aan juf gevraagd. Juf deed heelemaal niet vriendelijk en vroeg of Margo en Gonda niet wijs waren. Kinderen, die in zoo'n prachtig huis wonen, behooren niet op een schuit te spelen. „Ik wou, dat we ook op een schuit woonden,” zei Margo

tegen Gonda. „Die kindertjes hebben een moeder en wij niet. En zij hebben een heeleboel zusjes en broertjes,” voegde Gonda er bij, „we moeten altijd maar samen spelen.”

Gonda en Margo speelden in eene heel groote kinderkamer. 's Winters brandde er een lekker vuurtje in den haard. Aan den zijkant kon je een ketel water zetten, dat water ging dan zoo aardig ruischen en zingen, Margo en Gonda vonden 't leuk er naar te luisteren. Maar het was toch niet prettig, dat zij meestal alleen waren; 's avonds zette juf hen wel eens allebei in zoo'n grooten lagen stoel al met hun nachtponnetjes aan, met bloote voetjes, en meestal gaf ze hun een stuk gebak en zei: „Eet dat maar zoet op.”

In de keuken zat juf dan te praten en te lachen met de dienstmeisjes, en zij tweeën durfden niet opstaan, bleven zoet zitten, tot juf ze kwam halen om naar de slaapkamer te gaan.

Die kamer lag net naast de kinderkamer, ook al aan de straat; als Gonda en Margo 's morgens wakker werden, sprongen zij soms uit hun bedje om gauw naar de kindertjes van de schippers te kijken, die waren altijd zoo vroeg boven op de schuit.

Maar wanneer ze juf hoorden, sprongen zij weer gauw in bed, want juf deed altijd zoo streng, ze waren eigenlijk bang voor juf. Papa zagen zij haast nooit; die had het altijd even druk. Een moeder bezaten de twee lieve meisjes niet meer. Gonda, de oudste, herinnerde zich mama nog wel.

„Papa wilt u ons alsjeblijft een zusje geven?” vroeg Margo op een winteravond, toen zij eens binnen mochten zijn en op papa's knie klimmen, „we wilden toch zoo heel graag een zusje hebben.”

Papa krabde achter zijn oor. „Jullie vragen me zulke

moeilijke dingen," zei hij. „Als je me nu om 'n mooie pop vroeg."

„Ja maar, papa, een pop kan niet praten en niet lachen en niet zingen," riep Margo.

„Ik weet wel heel mooie te koop, die lachen kunnen."

„Ze kunnen toch niet lopen," viel Gonda Margo bij.

„Ik weet ze ook die kunnen lopen."

„Als je ze opwindt, papa. Maar niet heuschelijk." Gonda schokte met haar schoudertjes en pruilde 'n beetje „Toe papa, we wilden een heuschelijk, heuschelijk zusje hebben."

„Hoor eens," begon papa weer, „ik moet er nog eens over denken. Zusjes kun je niet koopen, die geeft de Heere, die in den hemel woont."

„Vertelt u nog eens wat, papa," vroeg toen Gonda lief.

Papa kon mooi vertellen, maar sinds het moedertje van Gonda en Marga naar den hemel was gegaag, vertelde papa nooit meer. Hij was zoo stil, dat de meisjes soms bang voor papa waren. Vroeger mochten zij ook altijd binnen komen, als papa in den Bijbel las, tegenwoordig niet meer.

„Vertellen? Nee, kindertjes, daar heeft papa geen lust in."

„Krijgen we dan een zusje?" hield Margo vol. „Kijk eens, op de schuit is zoo'n lief kindje met zoo'n aardigen donkeren bol, kunt u dat dan niet vragen om hier te komen?"

„Wel, dat doet haar moedertje toch niet. Weet je wat, ik zal juf zeggen, dat ze het schipperskindje morgenmiddag eens een uurtje bij jullie haalt, dan kunnen jullie met haar spelen."

Dat vonden Gonda en Margo heerlijk.

Wel keek juf heel raar, toen papa haar zei, dat zij morgen aan de schippersvrouw moest vragen, of de kleine meid een uurtje met Gonda en Margo spelen mocht, maar 't gebeurde toch.

O, o, wat vonden de meisjes dat aardig, zoo'n kleine dikke zus bij zich te hebben. Jaantje, altijd gewoon aan vreemde menschen op het dek van het schip, deed heelemaal niet schuw. Zij dronk zoo lekker melk en at zoo smakelijk de koekjes op, die Gonda en Margo haar gaven.

Gonda en Margo hadden ook een mooi prentenboek met allerlei prentjes, 't waren zwartjes met versjes.

Margo las de versjes hardop.

Boterbloempjes, geel als goud,
Zamel ik in 't mandje.
Boschviooltjes, geurig fijn,
Hangen over 't randje.

Is jouw mandje nog niet vol,
'k Heb genoeg voor beiden.
Ga ze zelf ook plukken, zeg,
Ginder op de weiden.

Moeder zit in 't jonge groen
Zus leunt over 't hekje;
Moeder vlecht een krans voor 't kind;
't Vinkje roert zijn bekje.

Het schipperskindje klapte in hare handjes van plezier. Toen de schippersvrouw na een uurtje de kleine Jaantje kwam halen, vroegen Margo en Gonda tegelijk, of zus morgen weer mocht komen.

„Nu, wat mij betreft, wel,” zei de vrouw; „'t is bij ons beneden in de schuif al heel klein en nu 't vriest is 't boven zoo koud. Ik weet niet, of je papa of juf het goed vinden”.

Juf antwoordde niet veel, keek alleen 'n beetje donker. Mijnheer had juist gezegd, dat Gonda en Margo wel 'n speelkameraadje mochten hebben. Maar in de buurt woonden zoo weinig kinderen. De huizen dienden bijna allemaal voor kantoor of pakhuis, en op school gingen Gonda en Margo nog niet.

„Breng ze dan morgen maar weer,” stond juf toe. Ze vond zoo'n klein zusje toch eigenlijk ook wel aardig. Als Gonda en Margo met kleine Jaantje speelden, kon juf lekker aan haar naaiwerk blijven.

HOOFDSTUK II.

MOEDER WEG.

'n Heeleboel dagen achtereen kwam Jaantje met Gonda en Margo spelen, toen voer op een middag de schuit weg. De meisjes konden er wel om schreien. „Weest maar niet bedroefd,” zei de moeder, „als de Heere wil, komen wij in de volgende week weer terug.”

Margo en Gonda telden de dagen, 't waren er vijf en op den zesden dag, ja daar zagen zij, toen zij 's morgens wakker werden, de schuit weer liggen. Maar ze zagen nog meer. Er stond een groote wagen met glazen ruitjes op de wal.

„Ach”, riep juf meelijdend, „er moet zeker iemand uit de schuit naar het ziekenhuis gebracht worden.”

Gonda schrikte, want mama was ook naar het ziekenhuis gegaan en nooit meer teruggekomen. Dat vond het kind vreeselijk.

Met haar neusjes plat gedrukt tegen de spiegelruit keken Gonda en Margo toe. Ja waarlijk, daar werd iemand

naar boven gedragen, heelemaal in dekens gerold. Zou het Jaantjes moeder zijn? Vader zeker niet, die liep achter de mannen, die de baar droegen.

De kinderen huiverden, wat zou Jaantje nu huilen. De wagen reed weg, de schipper was er ook in gaan zitten. Je kon niemand zien op de schuit al de andere kinderen bleven zeker ook beneden.

Maar een uur later kwam Jaantje voor den dag. Haar groote zusje droeg haar in een doek gerold. Zij liep met haar over de plank en belde toen aan bij Gonda's en Margo's huis.

„Compliment van moeder, moeder is vanmorgen naar het ziekenhuis gegaan, of Jaantje alstublieft een poosje hier mocht blijven.”

„Welzeker, welzeker,” zei juf, „welzeker.”

Wat waren Gonda en Margo blij. Vader kwam net dien middag thuis koffie drinken, dat gebeurde haast nooit, hij moest alles weten, wat er gebeurd was. „En papa, mag Jaantje nu hier blijven? toe papa, dan hebben wij een zusje.”

„Nu”, zei papa, „juf moet maar eens naar de schuit gaan en er over praten. Misschien vindt die schipper 't wel heel prettig, dat de kleine zus goed verzorgd wordt, zoo lang de moeder weg is. Kom eens hier kleine snoes.”

Jaantje dribbelde aan. Klein, donkeroogig meisje met zwart kroeshaar. „Jij lijkt wel een negertje,” zei papa. Hij streek liefkozend door de zwarte krullen, net schapenwol.

„Ik kan mooie versjes,” vertelde Jaantje met trots.

„Nu, zing dan eens wat.” Het kleine ding ging rechtop staan en toen zong zij met een stemmetje van zilver en fijn, dat pa de tranen in zijn oogen kreeg:

Daar boven, daar boven, o, was ik eens daar,
 Dan zong ik ook mee met de jublende schaar.
 Ik hoop er te komen, zoo heerlijk en rein,
 Om eenmaal gelukkig bij Jezus te zijn.

Daar boven, in den hemel. Daar leefde nu ook de lieve moeder van Gonda en Margo. Och, papa was boos geweest, omdat de Heere dat lieve moedertje in den hemel had geroepen. Hij mocht toch niet boos zijn, want zij leefde daar zoo gelukkig.

Dien avond zaten de meisjes niet alleen bij het vlam-mend haardvuur. De schipper had een groote mandewieg gekocht, daar kon Jaantje 's nachts lekker slapen. Nu zat ze overeind met haar lekkere, dikke bloote armpjes en witte schortje voor. Poes zocht een warm plekje bij het vuur en spon zacht.

Maar toen juf haar kwam halen om naar bed te gaan, begon Jaantje erg te huilen. Zij miste opeens haar moedertje. De kleine meisjes waren heelemaal van streek over dat bedroefde schreien. „Juf, laten we ook maar tegelijk naar bed gaan, en mag Jaantje dan in mijn bedje slapen?” Eerst probeerde Juf nog Jaantje te bedaren, toen liet ze het maar toe, lei het schreiende meisje in Gonda's armen. Gonda liet het kindje uitsnikken en eindelijk sliepen beiden in.

Dien nacht droomde Gonda van moeder. Zij knielde neer aan mama's knieën en bad haar avondgebedje:

Ik ga slapen, ik ben moe;
 'k Sluit mijn beide oogjes toe;
 'k Buig mijn biddend voor u neer,
 Lieve, trouwe Hemelheer.

Een heel groote, blinkende moederengel hield een glimmend sierretje in haar hand, wel vijf kleine engeltjes dansten en en fladderden met hun kleine vleugeltjes om haar heen, allemaal met stralende sterretjes in de hand. Zij zongen het versje van Jaantje:

Daar boven, daar boven, o, was ik eens daar,
Dan zong ik ook mee met de jublende schaar.

HOOFDSTUK III.

HET KINDJE, DAT NAAR MOEDER WIL.

Al acht dagen was Jaantje in huis bij Margo en Gonda en nog altijd was moeder niet beter. Iederen dag praatte Jaantje over moeder; dan ging ze voor de ruit staan en keek naar de schuit. Maar vader's schip lag er niet meer; 't was al weer weggevaren en zou weer gauw terugkomen.

Het kleine, dikke Jaantje was in die acht dagen erg mager geworden, ze wilde heelemaal niet eten. Margo en Gonda zochten haar mooiste prentenboeken en poppen op. Jaantje speelde, of keek wel een poosje, dan riep zij weer: „Ik wil naar moeder, naar moeder.”

Margo en Gonda vonden dat schreien erg naar en zij deden trouw hun best om het kindje bezig te houden.

Gonda had haar grooten Kinderbijbel gekregen en daaruit las ze het kleintje dikwijls voor. Van den goeden Herder met de schaapjes. Of van David, die de schaapjes weidden en den leeuw en den beer versloeg, of van den

sterken, grooten Goliath, die den kleinen David wou slaan. Jaantje luisterde dan aandachtig, maar zoodra Gonda

zweeg, riep het kind weer: „Ik wil naar moeder, moeder.”
Juf vond het kind erg lastig, en wilde maar, dat haar

vader terug kwam, dan zou ze Jaantje zeker terugbrengen. Het ergste vond de juffrouw, dat Jaantje aldoor maar bidden wilde. Juf bad nooit en vergat dikwijls om Gonda en Margo te laten bidden; ook de kleine meisjes dachten er niet altijd aan, nu hun moeder er niet meer was, aan wier knie ze altijd baden.

Op een middag lag Jaantje in het mandewiegje bij 't vuur, ze was erg zwak geworden en kon het hoofdje niet meer oplichten.

„Bidden,” vroeg ze lief, „bidden, Juffie.”

Maar Juffie kon niet bidden. Ze had 't zelf nooit geleerd en wist niet wat ze eigenlijk van den Heere vragen moest.

Gonda zat er bij met een bewogen gezichtje. „Juf”, zei ze opeens, „ik kan nog 'n versje, dat heeft Mama me geleerd. Zal ik 't zingen?”

Wanneer ik aan den avond mijn hoofdje nederleg,
Weet gij, wat ik dan biddend tot God, mijn Vader, zeg:
Geef mij, o lieve Heere, al ben ik nog zoo klein
Uw grooten naam ter eere een hartje nieuw en rein.

„Is 't nu goed, zusje?” vroeg Gonda bij het zieke kindje sneerknielend. Jaantje knikte en hield met haar warm handje het knuistje van Gonda vast.

Net werd er gebeld. 't Was de schipper, zoeven aangekomen, die kwam vragen, hoe zijn kleine meisje het maakte. „Niet goed,” antwoordde Juf, „heelemaal niet, 't kindje verlangt zoo naar haar moeder.”

De schipper kwam binnen, ongerustheid op zijn bruin gezicht, verbrand van zon en wind.

„Vader, vader,” Jaantje vloog overeind. „Ik wil naar den hemel of anders naar moeder, ze had koorts en begon opeens te zingen:

Daar boven, daar boven, o, was ik eens daar,
Dan zong ik ook mee met de jublende schaar.

Vader nam haar in zijn sterke armen en droeg haar de kamer door, op en neer — op en neer. Eindelijk viel ze in slaap en lei hij het meisje weer in de mand.

„Ik zal gauw naar het ziekenhuis gaan en vragen, of Jaantje bij haar moeder komen mag.”

„Ja, doe dat,” zei de vader van Gonda en Margo, die in den tusschentijd thuis gekomen was. „Wij willen uw lieveling wel houden, maar ik geloof, dat zij toch liever bij haar moeder is.”

De schipper vertrok heel spoedig, en voor Jaantje wakker was, stond hij weer bij 't ziekbedje van zijn kleine meisje.

„Ik mag haar dadelijk brengen. Als Juf haar nu warmpjes in wil pakken, dan draag ik haar naar hare moeder.”

Wat was het stil in huis, toen de kleine, zieke Jaantje vertrokken was. Zoo leeg, zoo treurig.

„Papa, zou Jaantjes moeder nu weer beter worden?” vroegen ze.

„Wie weet het. De Heere bestuurt alles.”

„Kan de Heere ons ook een nieuwe moeder en zusjes geven?” vroeg Gonda.

„De Heere kan alles. Je moet aan den Heere vragen of Hij jaantje en haar moeder wil beter maken.”

„En om een nieuwe moeder,” vroeg Margo.

Papa lacht weemoedig. „Ja ook een nieuwe, lieve moeder,” zei hij zacht. Bidt er maar om, kindertjes.”

Veertien dagen later keerde de schippersvrouw uit het ziekenhuis terug en ze had Jaantje bij zich, vroolijk en wel, heelemaal beter.

Jaantje zwaaide al met beide handjes tegen Gonda en Margo die met hun lieve snoetjes voor 't raam stonden te kijken.

Jaantje kwam nu weer 's middags geregeld een uurtje spelen, maar altijd keerde zij heel verheugd naar haar eigen moedertje terug.

Het duurde niet zoo heel lang, dat vader thuis kwam met de blijde tijding: „Nu zal de Heere jullie weer een lief moedertje teruggeven. Hoe vinden jullie dat?”

Gonda en Margo vonden dat heerlijk. Nu zouden zij nooit eenzaam meer bij 't vuur behoeven te zitten, zou moeder hen 's avonds weer naar bed brengen, mochten zij met de armpjes om moeders hals geslagen weer bidden. Juf had heelemaal geen verstand van bidden, die stopte hen altijd maar vlug onder de wol.

„Hebt u onze nieuwe moeder van den Heere gekregen?” vroeg Gonda wijs.

„Ja”, antwoordde papa dankbaar, „ja. Dat kleine schipperskindje heeft vader weer bidden geleerd.”

Al heel spoedig leerde Gonda en Margo hun nieuwe mama kennen en zij vonden haar werkelijk een heel lief moedertje.

Wanneer zij Jaantje of de andere kindertjes op de schuit zag, wuifde de nieuwe moeder even hartelijk als haar Gonda en Margo.

Vader keek nu zoo treurig en somber niet meer, en dikwijls zongen ze samen het mooie versje:

Daar boven, daar boven, o, was ik eens daar,
 Dan zong ik ook mee met de jublende schaar.
 Ik hoop er te komen zoo heerlijk en rein,
 Om eenmaal gelukkig bij Jezus te zijn.

